

PIGESPEJDERNE

Nr. 2 · Marts 1960 · 43. årgang

Kære spejdere!

Lige foran mig har jeg et billede af en ny blåmejse. Hendes ansigt lyser — ja ligefrem stråler af glæde over at være nået til et af sine varmeste ønskers mål — at få lov at have spejderuniform på.

Jeg er sikker på, at der rundt omkring i mange, mange spejderhjem og hos bedstemødre, onkler og tanter findes tilsvarende billeder af glade spejderkillinger — jeg mener blåmejsers — i nye, fine uniformer.

Billederne er måske ikke alle helt nye, så vi træffer ikke pigerne som blåmejsers mere, men som små og store spejdere i vort korps. Det er os, der skal mødes i sommerens jubilæumslejre.

Kan man mon så genkende jeres glæde over at være spejdere og få lov at gå i uniform?

Kære spejder! Skal vi lade det komme an på en generalprøve. Hjemme foran spejlet i entreen?

Tag din uniform på en halv time, før du plejer, når du skal til patruljemøde — stil dig foran spejlet og „gør store øjne“.

Kommer der en lille misfornøjet rynke på næsen? Mon det var, fordi uniformen ikke var helt ren og glat — så skal den i vaskebaljen ved første lejlighed. Eller er det kun små sjuskefejl, der kan rettes med det samme. Tørklædet skal sidde pænt under kraven. Det er bedre at finde en ren fløjtesnor i skuffen. — Superhvid fløjtesnor er jo moderne i dag. De mange mærker, der er tegn på ens flid og interesse, må ikke dingle. Jubilæumsmærket skal forresten sys pænt på tørklædet, selv om det ikke ses forfra.

Ansigtet i spejlet nikker og er ganske tilfreds.

Undskyld, kære spejder. Luk lige døren til stuen op og træd et par skridt tilbage. Kig i spejlet en gang til.

De røde sko, der passede så smart til skolenederdelen, ser tossedede ud til uniformen. Der er rigelig tid til at skifte strømper og sko, så du kan blive helt reglementeret. Selv om det er moderne med korte kjoler, tror jeg nok, du skal lægge din uniform bare 3—4 cm ned før jubilæumslejren. En spejder-teenager skal også være en smule forfængelig.

Forresten — er du begyndt at tænke på dit personlige udstyr til lejren. Selv om du heldigvis har mange af tingene fra sidste års tropslejr, så find dem hellere frem i god tid. Alting må jo mærkes ekstra omhyggeligt til en stor lejr. Jeres patrulje skal vel også på week-end's i foråret for at træne til den spændende korpsturnering.

Der er en ting, det tager flere sommerlejre at lære. Det er at pakke en fornuftig rygsæk. Pakke den, så den lige netop rummer det, man har brug for under alle forhold. Det vil jo sige, at man skal være lige belavet på blæsende, køligt vejr, silende regn og varme, dejlige sommerdage inden for sommerlejren. Så det er et punkt, man bør snakke meget om i patruljerne og bagefter hjemme med mor og far.

Der er dog ting, som jeg med sikkerhed kan betro jer,

Grethe Ølfjord,
divisionschef
for Grønlands
division,
lejrleder
i Risingelejren

der aldrig bliver brug for i jubilæumslejrene. Det er røde, gule, grønne, ternede eller sribede shorts, jeans og bluser — og så kulørte ugeblade!

Jeg er medlem af en lille patrulje, kaldet uniformsudvalget.

Det, vi glæder os til at møde, er — 7 humorfyldte, aktive jubilæumslejre med DANMARKS GLADE BLÅ — i lyseblå lejrkitler, lyse- eller mørkeblå shorts på lejrpladserne — og mørkeblå, reglementerede uniformer med gallasøjler, når vi alle mødes til jubel-parade på Odensedagen.

Blåmejsen på billedet ler stadigvæk til mig, selv om hun godt ved, at hun må vente flere år, før hun får den chance at komme i en stor lejr.

På glad gensyn ønsker

Grethe Ølfjord

INDHOLD

	Side
Kære spejdere!	22
Hilsen til Dronningen	23
Månedens vers	23
De beretter i den gamle dagbog om	24
En fører er også en slags menneske	25
Patruljens udstyr	26
Tips til turneringen	27
Lejrhusflid til patruljen	28
Terrænsport	29
Sport (tennis og badminton)	30
Britha skriver brev hjem	32
Jubinyt	33
En flygtning drog ud	34
Postbox	34
Hanegal og indbrudstyve (historie)	35
Allehånde	37
Fra boghylden	38
„Spejderjul“s konkurrence	38
Tinka	38
Jubi-Kryds	39

HILSEN TIL DRONNINGEN

DEN 28. MARTS 1960

Alle Danmarks store små
grønne piger, glade blå
på den store fødselsdag
myldrer frem med blomster, flag,
glade smil og røde kinder,
vej til kongens slot de finder,
si'er til lykke tusind' gange
bringer tak fra mange, mange.

Månedens vers

Nu dufter mod vår den blånende luft.
Nu kommer de vandrende vinde
med denne forunderlig dragende duft,
der gør så urolig i sinde.

Endnu er der is på den gule pyt
og sne, hvor ej solen kan komme,
men luften og lyset og alt virker nyt,
thi vinterens vælde er omme.

Og snart vil det bryde af agerens bund
og briste af grøde i grøfter,
og skoven vil stå en bebudelsens stund
og løves med lysende løfter.

Lad vinteren true med kulde og sne,
der er vår i selve vor venten.
Og snart — en duftende dag skal vi se
de første violer på skrænten.

Mads Nielsen

De beretter i den gamle dagbog om ...

ET ALMINDELIGT PATRULJEMØDE

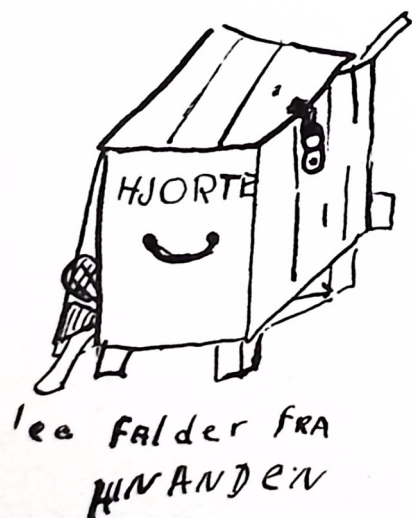
Vi mødtes som sædvanlig klokken 18,30. Vi var 7, lidt efter kom Bob. Da vi var kommet i orden, sang vi „Spejderbror, her er min hånd“, så ordnede vi kontingent og havde reglementering. Så sang vi en anden sang, jeg tror nok, det var „Vi er børn af sol og sommer“. Derefter havde vi forskellige knob. Vi lærte trompetstik, dobbelt halustik og et til, som jeg ikke nåede at gøre rigtigt, for så skulle vi have kunstigt åndedræt. Det gjorde vi på Klister og Gitte, til sidst

måtte vi holde op med det, for de jamrede sig begge to hele tiden. El ville nu vise os en fingerforbinding, men hun havde kun et lillebitte stykke gazebind, så kunne vi ikke lave det, i stedet for havde vi så tørklædeforbindinger på hænder, tæer og rundt om hovedet. Bagefter havde vi en leg med et bånd. Vi blev delt i to hold, hvert hold fik et stykke bånd, der var bundet sammen til en ring. Nu skulle vi krybe igennem båndet en ad gangen, og det hold, der først blev færdigt med at komme igennem allesammen, havde vundet. Det var mægtig

sjovt, og vi grinede meget, særlig da Hanne skulle igennem, for hun havde så meget toj på, at hun var for tyk.

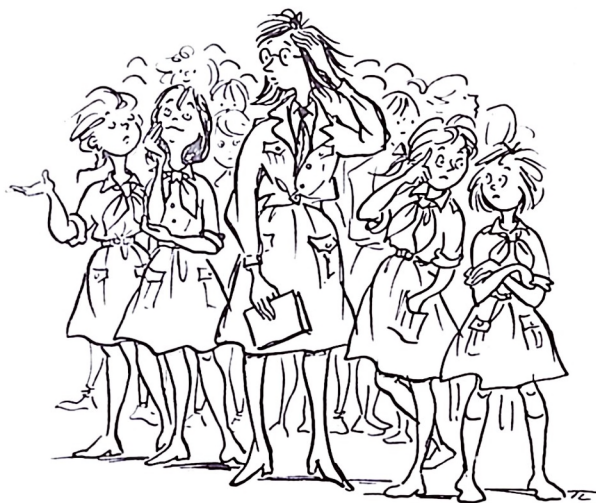
Pludselig sagde Bob, nu skal vi reparere patruljekassen, og så fandt vi hammer og som og tomrede kassen sammen, den var også helt skilt ad, så alle tingene stak ud. Nogle ryddede så op i kassen, Bob hængte en hjortetak op, vi havde fået, jeg hjalp hende, og resten så til.

Det gik ikke så godt, for sommene bøjede hele tiden, og da vi havde brugt alle dem, vi havde, måtte vi prøve at rette dem ud på gulvet med hammeren. Så sagde El, at hun vidste, hvor der var nogen mægtig lange nogen, de lå i en kasse med blyanter og andet. Bob slog et af dem i, men så faldt der en ordentlig kage kalk ud af væggen, og der var helt gråt i hullet, under den gule farve. Vi prøvede at hænge hjortetakken op, så den dækkede hullet, men det næste som gjorde ligesådan ved siden af, så syntes El, vi hellere måtte holde op. Vi prøvede lige een gang til. (Jeg tror nok min far må komme ned og ordne det.) Pludselig opdagede vi, at klokken var blevet mange, og vi skulle feje og synge tafto. Da vi havde sunget, skyndte vi os hjem.

Wim m e n

En fører er også en slags menneske

Det oplyses, at der har været ikke mindre end 106 tropsførerskifter i det forløbne år.

Det er gennemsnitlig 3 pr. division.

13 troppe har skiftet fører 2 gange i løbet af året.

Vi spørger en ny tropsfører:

„Hvordan føles det at blive tropsfører, når man ikke har været spejder før?“

„Jamen, jeg har jo aldrig været spejder før!“ — Ja, det var mit svar, da jeg for ca. 3 måneder siden blev spurgt, om jeg kunne tænke mig at blive tropsfører. Jeg syntes, det var fuldstændig umuligt, at jeg, uden kendskab til spejderarbejdet, kunne bruges som tropsfører. Alligevel lovede jeg at tænke over det, men lige meget, hvor meget jeg tænkte, og selv om lysten til at være med stadig blev stærkere, var jeg hele tiden bange for, at det var mere, end jeg kunne klare. Jeg drøftede det igen med nogle af de store spejdere, og pludselig var der en af dem, der sagde: „Det skal sagtens gå, — vi er her jo!“ Hendes bemærkning var vist netop det „skub“, jeg havde brug for. Jeg sagde „ja“ og begyndte at glæde mig til arbejdet, samtidig med at jeg prøvede at oparbejde et vældigt mod på det hele og bekæmpe tvivlen og nervøsiteten. Jeg havde en meget hyggelig telefonsamtale med divisionschefen, og hun sagde: „De er et modigt menneske!“ Da samtalen

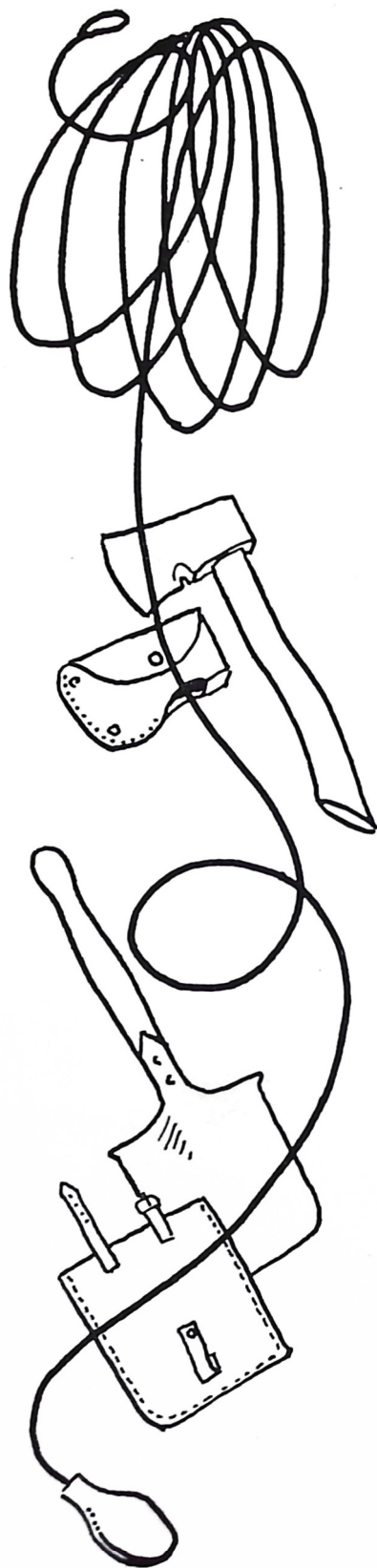
var slut, sad jeg og var klar over, at jeg vist var lige det modsatte. Jeg blev klar over, at nu måtte jeg tage mig selv i nakken. Jeg købte omgående uniformen, for ellers ville jeg sikkert føle mig alt for meget uden for det hele ved mit første tropsmøde.

Så oprandt dagen for mit første tropsmøde. Jeg forklarede mig selv lige fra morgenstunden, at jeg glædede mig meget til at mødes med alle spejderne. Alligevel blev glæden i løbet af dagen mere og mere afløst af nervøsitet. På vejen over til lokalet havde jeg mest lyst til at vende om, men jeg trøstede mig selv med, at jeg jo kun var på prøve i 3 måneder, og at jeg selv kunne forlænge prøvetiden yderligere med 3 måneder. På den måde ankom jeg til mit første møde. Selv om jeg nu befandt mig mellem 40 spejdere, kunne jeg ikke mindes, hvornår jeg sidst havde følt mig så ensom, men da jeg lidt efter stod midt på gulvet omgivet af en kreds af spejdere med glade og venlige ansigter, der alle syntes at sige: „Vi er her jo!“, mens de sang velkomstsangen: „Vi er venner“ — begyndte ensomhedsfølelsen at fortage sig. Senere kom en stor spejder hen og gav mig nogle udklip fra et blad, de handlede om de forskellige spejderprøver. Hun sagde, at hun havde tænkt, at det sikkert var noget, jeg kunne få gavn af, for hun havde som patruljefører brugt dem meget.

De store spejdere har jo så megen spejdererfaring, som en ny fører kan få stor gavn af, hvis hun får lov at få indblik i den. Derfor er det en uvurderlig hjælp, hvis spejderne kommer hende venligt og åbent i møde. Prøv at tænke på, om I ikke i jeres gemmer har ting, som I selv gennem årene har støttet jer til, og som nu kunne hjælpe jeres nye fører ud over den første usikkerhed. Prøv også at gå ind for hendes forskellige ideer; mærker hun, at I alle står sammen om opgaverne, får hun straks lyst til at kaste sig over den næste. Skulle I ikke helt dele hendes opfattelse af de forskellige ting, så lad være at lukke jer inde i jer selv eller lave „himmelvendte“ øjne. Lad os tale ud om, hvad I mener om det, for på den måde at finde den bedste løsning.

Hvis alle møder med et venligt, hjælpsomt og åbent sind, gavner I arbejdet og kammeratskabet i troppen og også „den nye tropsfører“.

Esther

PATROLIENS

udstyr

ER JERES PATRULJEUDSTYR KOMPLET?

Jeg kan tænke mig, at der er mange patruljer landet over, som er i fuld gang med at træne til de indledende runder til korpsturneringen. I nærer vel alle et ønske om, at det netop bliver jer, der kommer til at repræsentere jeres division på Brahetrolleborg i begyndelsen af juli.

Har I tænkt på at tage jeres patruljeudstyr med ind i jeres forberedelser, og har I tænkt på, at det skal gøres *nu*? Et almindeligt, godt patruljeudstyr indeholder lige netop det, en pigepatrolje har brug for, for at kunne indrette sig praktisk på en lejrplads.

Den største og dyreste ting i patruljeudstyret er *teltet*, og det er vigtigt, at patruljen har et godt telt. I en anden artikel vil vi fortælle om teltet og dets pasning og pleje.

Den øvrige del af patruljeudstyret kan deles i to dele: køkkenudstyret og værktøjet. — Vi bringer først en liste over køkkenrekvisitterne:

- 1 sæt kogestænger
- 1 grydesæt med hank og låg
- 1 pose til grydesæt
- 1 pande
- 1 sæt skåle (3 stk. — plastic eller emalje)
- 2 grydeskeer
- 1 piskeris
- 1 3-tandet stegegaffel
- 1 paletkniv
- 1 skrællekniv
- 1 kartoffelskrællekniv

- 1 spækkebræt
- 1 råkostjern
- 1 serveringsbakke
- 3 dåser til smør, salt, sukker
- 7 store plasticposer
- 1 m gaze
- 2 mælkekapsler
- 1 lejrtermo
- 2 vandspande
- 1 køkkenspand med låg
- 1 opvaskebalje
- 1 opvaskeborste
- 1 grydeskraber
- 1 karskrubbe
- 1 karklud
- 1 dåse til brun sæbe
- fint ståluld nr. 00
- 1 lejr vandfad + 1 etui m. sæbe

Til køkkenudstyret hører også et *patruljekøkkentelt*. Andet sted i dette blad vil I finde en tegning af et sådan telt og et lille tip til, hvordan man kan indrette det praktisk. Depotet fører to størrelser. Det største måler 80 cm i forhøjden — 50 cm i baghøjden — 50 cm i bredden og 100 cm i længden. Det andet er lidt mindre og måler 65 — 40 — 50 — 70 cm. Den store størrelse er absolut den bedste, fordi det også har plads til værktøj, redningsreb og signalflag.

Grydesættet er den almindelige slags, hvor gryderne passer ind i hinanden. De måler 20 — 24 — 28 cm i diameter og indeholder 3 — 5 — 8 liter. Depotet fører et *plastic-skålesæt* (polyæthylen) med låg, som passer ind i den mindste gryde. Man kan også få en emaljeret *pande* med bøjelig hank, som kan ligge oven på den

store gryde. Det hele kan være i en hessianspose, som I evt. selv kan sy.

Vi vil meget anbefale jer at anskaffe jer knive, piskeris og råkostjern i rustfrit stål, det er lidt dyrere, men absolut mest holdbart i længden.

Opbevaringstingene. Polyæthylenposer er bedst egnet til opbevaring af brød, grøntsager etc. *Gazen* bruges til at overdække den smurte mad eller til at lave et flueskab af. *Lejrtermoen* er en hessianspose foret med vand-sugende stof. Når den gøres våd og hænges op et sted, hvor der er sol eller træk, fungerer den som køleskab.

Mange bruger en gryde til at vaske op i, men ærlig talt, det er vist meget sjældent, I har en ren gryde til det brug. Derfor er det praktisk og hygiejnisk med en *opvaskebalje*.

Den anden del af patruljeudstyret er værktøjet, og her følger en liste:

- 1 spade med hylster
- 1 økse med hylster eller beskytter
- 1 eller flere goliatsave
- 1 jernmukkert
- evt. 1 kotøjrør
- 1 nøgle tjæret garn til besnøringer.

Desuden hører der et sæt signalplader, 1 redningsreb og en førstehjælpsæske til udstyret.

Øksen skal være i hylster eller have en ægbeskytter af metal. Den økse, der ligger bedst i en pighånd, vejer ca. 500 g.

Goliatsaven bruges til at save grene over med og til at lave indhak til besnøringer med. Det er også praktisk

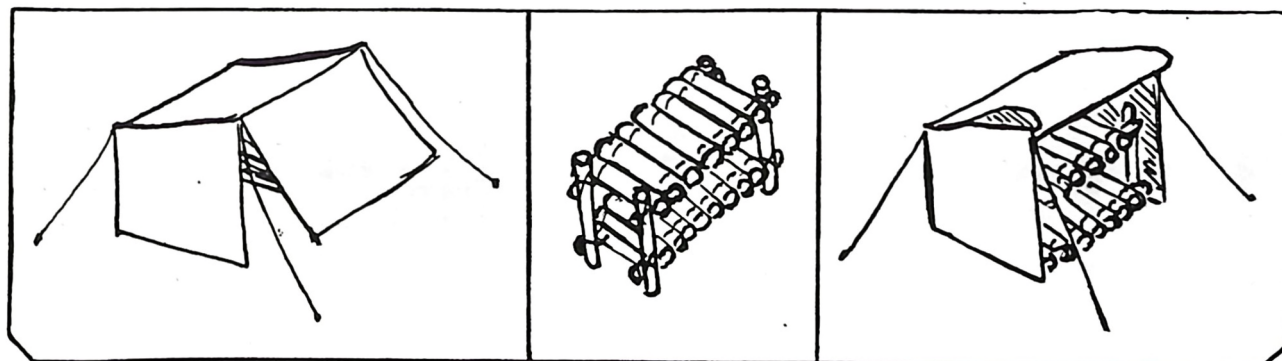
at have den i hylster. Det kan ikke købes, men I kan selv lave det af en skind- eller plasticrest.

Det er rart at have alt udstyret i en *patruljekasse*. Hvis I ikke allerede har en sådan, kan I måske få en af jeres fædre til at hjælpe jer med at lave en. Kassen skal lige netop kunne rumme patruljeudstyret ÷ teltet, og den skal være nem at transportere.

Mange af jer har ved gennemlæsning af dette fundet ud af, at *jer*s patruljeudstyr har visse mangler. Står I over for nyanskaffelser, må I sørge for at vælge de rigtige ting, som er praktiske til lejrbrug. Depotet fører de fleste af de ting, der hører med til et patruljeudstyr, og dér vil I altid kunne få råd og vejledning til jeres indkøb.

Instruktoraftdelingen

TIPS TIL TURNEREN

PATRULJEKØKKENTELTET er en god hjælp til at holde fin orden på patruljelejrpladsen. Hvis det indrettes praktisk, kan det rumme madvarer og værktøj. Lav to hylder, som fig. 2 viser det, og sæt dem ind i teltet, som på fig. 3. Bred et stykke plastic over den øverste hylde og stil alle madvarer her. Den nederste hylde bruges til værktøj og deslige, samt til grøntsager og andre ting, der fylder meget.

Forklæder i almindelighed

Lejrforklæder er ikke bare uundværlige og praktiske, de kan være yderst festlige. Hele patruljen syr forklæder til lejren. De kan laves af hesian eller stærkt bomuldsstof og bør have lomme. Det er sjovt, hvis alle patruljens medlemmer har ens forklæder, og hvis de forskellige patruljer til gengæld har hver sin „model“. I kan brodere jeres patruljedyr eller -navn på smækken eller jeres spejders navn. Det er dog klogt at blive enige om, hvorvidt forklæderne skal tilhøre patruljen eller de enkelte spejdere, ellers risikerer I, at I skal sy forklæder hvert år. Man kan jo godt, ligesom på stumtjeneren i sidste blad, have mange navne på

LEJRHUSFLID TIL PATRULJEN

Og et i sær-
deleshed

hvert forklæde, så man kan se, hvem der i tidens løb har været beskærmnet af den flotte smæk. På billedet ser I en patrulje i lejrforklæder — det regnede, det er derfor, de laver ansigter.

Et morsomt forklæde til lejrkokken

Forklædet er lavet af blåt, groft bomuldsstof med lommer af kulørt bomuldsstof. Den øverste lomme med en applikeret gryde er til at lukke med tryklås eller knap. Den er beregnet til kogebogen. Midt på maven er anbragt en knap, om hvilken der er bundet en rød snor. I den ene ende af denne sidder en kapselåbner, som fæstnes til forklædet ved hjælp af en strop med tryklås. I den anden ende sidder en proptrækker (en af dem til at klappe sammen), som puttes i lommen.

Den meget store lomme forneden er dels beregnet til grydelapper og dels til at have ting i, mel, sukker, salt o. lign., som man ellers tit stiller fra sig på jorden. (Lommen kan evt. fores med plastic). I den lille todelte lomme ved siden af kan man f. eks. have en smageske og en skrællekniv.

Siske

TERRÆNSPORT kan dyrkes på alle årstider, når du blot sørger for at være rigtigt påklædt. Måske skal jeg lige advare dig mod forsøg på at tegne kortskitser midt om vinteren, det bliver sjældent særlig godt, når fingrene er stivfrosne; men ellers vil jeg varmt anbefale dig at gå i gang med træningen til terrænsportsmærket straks. Her får du nemlig ikke alene lejlighed til at lære at bruge kort og kompas, men også til at lære nye steder at kende i vort skønne land, for naturligvis må vi træne i ukendt terræn.

Først må du helst læse om *orientering* i en af de bøger, der er opgivet i litteraturlisten — hvis du da ikke er så heldig at kende én, der kan instruere dig. Der findes også andre bøger om emnet, en god og billig bog får du i: „Orientering“, Patuljeførerhåndbogen, hæfte 1, udgivet af F. D. F.

Da du skal kende noget til *Geodætisk Instituts korttyper*, vil det være praktisk at anskaffe sig den lille folder med oversigt og forklaring til alle instituttets kort. Den udleveres gratis hos enhver boghandler, som forhandler Geodætisk Instituts kort.

En af de ting, der som regel volder vanskelighed, er *målestoksforholdene*. For målebordsbladet gælder målestoksforholdet 1:20.000, d. v. s., at 1 cm på kortet svarer til 20.000 cm (= 200 m) i terrænet. 5 cm på kortet må da svare til 1 km i terrænet. Nu kan du selv opstille tilsvarende regnestykker for atlasblade og generalstabskort, så har du målene for de tre mest almindeligt brugte korttyper.

Ved *udmåling af afstande* på kortet må man være meget nøjagtig. Blot en fejlmåling på 1 mm vil jo, hvis det drejer sig om et målebordsblad, give en fejl på 20 m i terrænet, og måler du ret mange mm galt på kortet, kan det snart blive svært at finde posterne. Du må enten have en metallineal med nøjagtig millimeterinddeling eller en strimmel millimeterpapir. Et ark millimeterpapir koster ikke mange ører, og heraf kan der blive en masse strimler. Skulle det en dag glippe med udmålingen, har man nederst på alle kort en målestok, men den behøver indehaveren af terrænsportsmærket vist ikke at bruge ret ofte.

Afstandsbedømmelse hører nok til et af de uopdyrkede felter for pigespejderes vedkommende. Her er et par tips, du kan benytte dig af. Du kan sammenligne med kendte afstande, du kan også forestille dig, hvor langt der mindst må være til målet og derefter tage gennemsnittet. Husk endelig, at man oftest bedømmer for langt, når

TERRÆNSPORT

JÅ SIGNATURERNE KENDER DU VEL? DE ER TERRÆNSPORTENS ABC.

LOVSKOV	NÅLESKOV	KRAT	OPVÆKST	ENG	MOSE
MARSK	SIV	LYNG	SAND	KLIPPE	

RULLESTEN LEV. HEGN GÆRDE RISGÆRDE STÅLTRÅD

SKRÆNT SKINNEVEJ DÆMNING GENNEMSKÆRING SNEKÆRM

LANDEVEJ SOGNEVEJ MARKVEJ STI KM. STEN

GRØFT KILDE VAD SPANG BRO

SLUSE STEN I VAND STEN PÅ LAND KIRKE GÅRD 60. H.

GÅRD 30. H. HUS M. HAVE MØLLE VANDMØLLE TRIG. ST.

PLAC. ST. NIV. PUNKT KEMPEHØJ LANGDYSSSE KIRKETOMT

RU'IN STENDYSSSE VINDKVERN VINDMOTOR VANDVÆRK

VED DU HVAD KOORDINATSYSTEMET ER?

HER SER DU ET KORT MED KOORDINATSYSTEM. VED TO CIFRE, DEN FØRSTE MOD ØST GÅENDE, ANGIVES EN OKM. DER IGEN KAN OPDELES I HEKTOMETRE O.S.V. KIRKENS KOORDINATER BLIVER SÅLEDES 6773 MED 1/10 KMS NØJAGTIGHED.

DU KENDER SELV FØLGELIG DE "KLASSISKE" FORMER FOR HØJDEMÅLING; HER ER EN AF DE SIKRESTE, MEN KAN DU OGSÅ MÅLE STØRRE AFSTANDE?

VED SKITSEMETODEN?

-KAN DU BRUGE KOMPASSET RIGTIGT? ROLIGE BEVÆGELSER !!

-OG HUSK, DER ER KUN 2 RIGTIGE MÅDER AT TEGNE EN RUTESKITSE PÅ! NEMLIG →

RUTESKITSE 1:10000

RUTESKITSE 1:10000

målet ses utydeligt; til gengæld ofte for kort, når målet ses klart. En mere nøjagtig metode er pejling. Man udvælger sig to punkter, hvis afstand udmåles nøjagtigt (f. eks. 175 m). Denne basislinje tegnes på et stykke papir (målestoksforholdet 1:5000 kan anvendes), og fra hver af dens endepunkter tegnes retningen til målet —

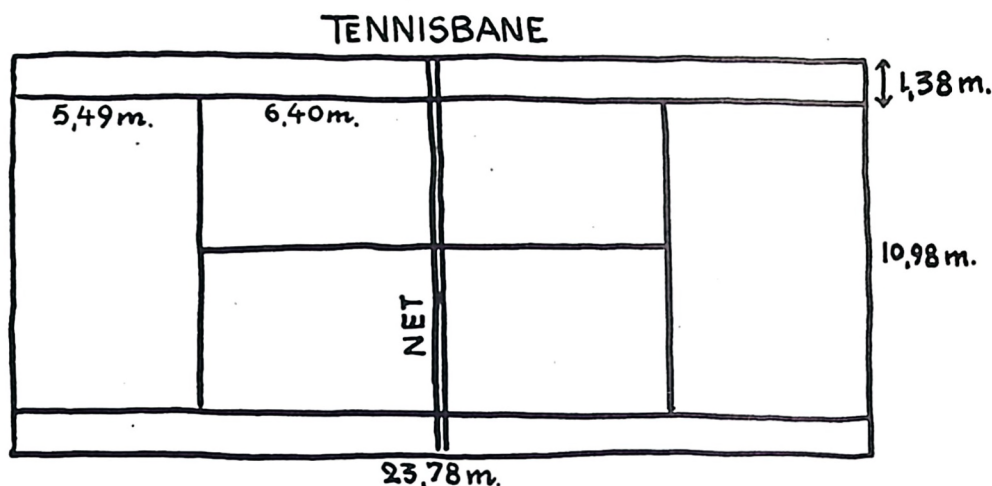
retningerne har du i forvejen pejlet fra de to punkter til målet. Har du afsat basis nøjagtigt, kan du nu måle afstanden direkte på papiret.

Ja, der kunne være meget andet at fortælle om terrænsportsmærket, men da pladsen er begrænset, vil jeg nøjes med at ønske dig nogle rigtig gode ture!

G. C.

Sport

TENNIS

I en tid, hvor alle mennesker lider under „det daglige jag“ på arbejdspladsen og måske også har „lidt nerver“, skal man vælge sine fritidsbeskæftigelser med megen omhu. En af de virkelig gode fritidsbeskæftigelser er så afgjort sporten. Enhver, der driver sport, kender sikkert den fornemmelse af velvære, man føler, når man stryger alle sine hverdagsbekymringer af sig og rigtigt går op i sin sport, så blodet ruller raskere, og vejr og vind bruner.

Vælger man f. eks. tennis, må man ikke tro, at det er dyrere end så mange andre sportsgrene. Som begynder kan man godt nøjes med en brugt ketcher eller en billig ny, som kan holde i flere år, når den behandles rigtigt. Boldene holder længe til begyndere, da de jo ikke slår så hårdt til dem. Angående tennisdragt skal det straks siges, at sporten hedder „den hvide sport“, så hvis man vil være med her, skal man ønske sig en lille hvid bluse og et par hvide shorts samt sko og sokker ved første lejlighed.

Selve spillet tennis er en videreførelse af et gammelt fransk indendørs boldspil, der hed „Jeu de court paume“. Dette spil indledtes med ordet „teniz“ (giv agt), og i England fik det så navnet

„tennis“. Da man flyttede udendørs og spillede på græsplæner, blev det så til „Lawn-tennis“ (plæne-tennis).

I kender alle en tennisbanes udseende — en rektangulær grusplads med et net i hoftehøjde tværs over banen og med hvide streger som tegningen her.

Der kan spilles single: en spiller på hver side, double med 2 spillere på hver side (event. mixed-double: en herre og en dame på hver side af nettet.) Med ketcheren slås boldene over på modpartens banehalvdel, og man „vinder“ bolden, hvis modparten ikke kan returnere den. Man taler om at „serve“ — et engelsk ord, der er gået helt over i dansk sprogbrug, (jeg nævnede det også under Volley-ball), det betyder at sætte bolden i spil. Der serves af en spiller bag baglinien — det gælder om at slå den hårdt og præcist over i et bestemt felt på modtagerens banehalvdel, derefter slås bolden frem og tilbage, til en af spillerne forfejler et slag, (den går „out“ eller i nettet eller andre fejl), og modstanderen „vinder“ bolden. Jeg skal ikke her komme ind på den egentlige tællemåde, blot i store træk sige, at spillerne får points for hver spillet bold, og

disse points regnes sammen til partier à 50 points, som så igen lægges sammen til sæt.

Det er et spil, der giver stærk motion — megen sol og frisk luft, (det kan spilles i tennishal, men de 90 pct. af dansk tennis spilles ude), hurtighed, spænding og glæde.

Hvis du får lyst til at forsøge, så henvend dig i en tennisklub (event. efter telefonbogen) og få dér de oplysninger, du har brug for. Mange klubber giver gratis instruktion til begyndere, og det skal man tage imod eller få en „ældre“ spiller til at hjælpe sig — det betyder uendelig meget at lære at holde rigtigt på sin ketcher fra den første dag, så man får både forhåndsslaget og baghåndsslaget til „at ligge rigtigt“.

Hvis du er „boldpige“ om en hals, er det muligt, at tennis bliver netop *dit* spil — held og lykke, hvis du forsøger.

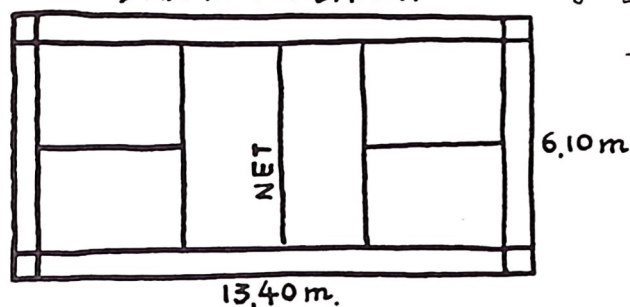

BADMINTON

Folk tror i almindelighed, at badminton er en ret ung sport, men jeg kan fortælle, at det har sin oprindelse helt tilbage til oldtidens Grækenland, hvor fjerbold, som man kaldte det dengang, spillede med nogle pergamentdækkede batt'er, medens badminton, som vi kender spillet i dag, kommer fra England og er ret nyt herhjemme. Det rummer de bedste sider af sporten, det er spændende og fornøjeligt og giver mulighed for et godt kammeratskab blandt spillerne.

Badminton spilles herhjemme mest som indendørsspil, da vor hjemlige blæst er for hård ved de lette bolde; det ses dog som „sommerspil“ i haver

BADMINTONBANEN

og på stranden, men erstattes her ofte af Tenikoit, der spilles efter de samme regler som badminton, men med en gummiring i stedet for ketcher og bolde — den klarer sig fint i lidt blæsevejr.

Badminton spilles i store, meget høje haller, hvor der som regel er mange baner; en sådan er betydelig mindre end tennisbanen — nettet er tyndere og finere, og øverste kant er ca. 1,52 m fra gulvet.

Ideen i spillet er — som i tennis — at slå bolden over nettet på en sådan måde, at modspilleren ikke kan returnere den — man „vinder“ også her sin bold. Tællingen er helt anderledes end i tennis — man får 1 point, når man server og vinder; når man „taber“ bolden, går retten til at serve til modstanderen. Der tælles 1—2—3 — op til 15. Ligesom i tennis kan man spille single, double og mixed-double. Forskellen i de to spil — ja — de lange, elegante, rolige tennisslag — og de meget hurtigere, lange slag afvekslende med små drillske vip ind over nettet.

Yderligere enkeltheder kan ikke fortælles her — du må gå hen i en badmintonklub og høre om betingelserne for at spille.

Badminton er en af de få sportsgrene, hvor Danmark ligger blandt verdens bedste nationer — vi har som enkeltmandsbedrift talrige uofficielle verdensmesterskaber.

Jeg kan varmt anbefale alle jer, der holder af en bold — som kan se „gnisten“ i en spændende langboldkamp — som har øje for, hvornår og hvordan en bold skal kastes, rammes og gribes — at begynde på et af disse store, dejlige spil, tennis og badminton — og jeg ønsker jer rigtig god fornøjelse. Løyer

Britha skriver brev hjem...

Britha var for nogle år siden med sin trop en tur i Wales. Spejderne var inviteret af deres kammeratskabstrop først i lejr, dernæst som gæster i de britiske spejders hjem. Nu bor Britha i den selv samme by, hvor hun den gang var på besøg, hun passer børn, og hun er spejder derovre. Vi har bedt hende fortælle lidt om, hvad hun oplever, og hvordan det gik til, at hun kom derover. Britha skriver:

Jeg må hellere begynde med begyndelsen. Som 14-årig fik jeg chancen for at komme til Storbritannien med mine spejderkammerater. Det var en vidunderlig tur, som jeg aldrig vil glemme. Jeg blev gode venner med en walisisk spejder, og vi har nu korresponderet i nogle år.

I januar sidste år skrev jeg og spurgte hende, om hun kendte en familie, som kunne tænke sig at have en ung pige til at passe deres børn. Det gjorde hun, og nu har jeg boet i Bishopston, ca. 10 km uden for Swansea, i over et halvt år. Jeg har det så dejligt, at jeg ikke et øjeblik har fortrudt, at jeg kom herover.

Bishopston er en meget lille by, den består næsten udelukkende af grå to-etages villaer og nogle få bungalows. Der er tre forretninger, hvor man kan købe alt muligt, og et lille posthus, der både sælger sæbe og bolcher. Jeg kender efterhånden de fleste i byen, og når man sådan mødes, siger man „hello“ og veksler et par bemærkninger om vejret. Det er vældig hyggeligt at bo sådan et lille sted, men jeg tror nok, jeg ellers vil foretrække en stor by.

Der er een ting, som jeg aldrig vil vænne mig til, det er, at der ikke er noget lys på vejene om aftenen. Vi er nødt til at gå rundt med lommelygte; desværre er det ikke alle, som gør det, og så sker det en gang imellem, at man ramler ind i hinanden, — det har jeg været ude for, så nu har jeg altid lys med.

Da jeg skulle rejse hjemmefra, tænkte jeg på, at det ville være trist at skulle undvære spejderkammeraterne et helt år, men så kom jeg i tanker om, at jeg jo kendte troppen i Bishopston, og nu er jeg spejder herovre og fungerer som en slags tropsassistent.

Det er vældig spændende at få indblik i, hvordan udenlandske spejdere har det til daglig, deres møder f. eks. foregår på en helt anden måde end vore.

Der er 30 piger i troppen, og vi har tropsmøde hver fredag. Man holder ikke patruljemøder, sådan som vi gør det, og kontingentet betales ved hvert møde med 3 d. (ca. 25 øre). Spejderbladet udkommer en gang om ugen, det hedder „The Guide“ og koster 1 penny.

Nu skal I høre, hvordan sådan et møde foregår. Først stiller de fire patruljeførere op midt på gulvet med deres patruljestandere. Efter ordre fra tropsføreren, som kaldes „captain“, gør de højre eller venstre om, rykker et par skridt fra hinanden, mens patruljerne samtidig stiller sig op ud for hver sin patruljefører. Det hele sker hurtigt og på tælling, og de bevæger sig ligesom små soldater. Pf. samler nu pengene ind, går op til „captain“, afleverer dem og fortæller samtidig, hvem der ikke er kommet og hvorfor. Så gives der atter

Britha hilser på viceborgmesteren i Swansea under troppens besøg i Wales

Med tilladelse fra „Western Mail“, Cardiff

en ordre, og på en meget indviklet måde marcherer man ud i „hestesko“, og der holdes en kort andagt.

Patruljerne har hver sit hjørne i lokalet, og der går de nu alle hen og holder patruljemøde i ca. 20–25 minutter, resten af mødet har vi træning og lege, og „captain“ er altid fuld af gode ideer, så der er altid noget at glæde sig til.

Til sidst er der evt. uddeling af duelighedstegn, og selvfølgelig slutter vi af med tapto, på engelsk kaldet „taps“.

Udover det almindelige spejderarbejde har vi samlet frimærker til fordel for flygtningehjælpen; I har sikkert også hørt om Verdens-Flygtningeåret, ikke? Hver spejder har desuden givet et vist kvantum uldgarn, og vi havde en såkaldt „Beetle Drive“, en slags spil, hvortil vi solgte billetter, og her gik hele overskudet også til flygtningehjælpen.

Der er noget, jeg har lagt mærke til herovre. Alle spejdere er meget mere høflige over for deres førere. De sidder som på nåle for at være parate til at hjælpe f. eks. med at hente ting, der er uden for rækkevidde. Flere gange har jeg set en 3–4 spejdere samtidig springe op fra deres siddepladser for at tilbyde føreren den. Jeg synes også, der er mere krudt i pigerne herovre.

Den næstsidste week-end i januar var der patruljeførertræning på et stort, gammelt herresæde, som hedder Kilrough Manor. Der var 38 pf. her fra egnen, og jeg blev inviteret til at komme fra lørdag eftermiddag. Træningen startede ellers fredag aften, for herovre går man ikke i skole om lørdagen. Lørdag fortalte jeg dem om spejderne i Danmark. Captain havde en masse billeder fra venskabslejren i Danmark og fra København, og de havde også en dansk uniform, som en af førerne fik på. Der var en masse mærker og duelighedstegn på, og jeg måtte forklare dem, hvad det altsammen betød.

Ved lejrbalet lærte jeg dem: „Og hesten sagde til æslet“. Det gik helt fint, dansk er jo ellers svært at udtale for udlændinge.

Inden jeg tog hjem, bad de mig alle sende mange hilsener og gode ønsker til pigespejderne i

Hvordan mon det går med frimærkerne? Jeg har fået et par små „hemmelige breve“, men I må ikke være så hemmelighedsfulde, at I ikke skriver afsender, navn og adresse på — og trop-pens navn, ellers bliver det ikke let at finde alle de udmærkede patruljeførere. Jeg lover, jeg skal ikke lade det sive ud her i spalterne. Mon ikke, der er andre, der synes, de har verdens bedste patruljefører? I kan lige nå det inden 1. april (se Pigespejderne december 1959).

Vort lille jubilæumsmærke — Vævatet kaldet — som I alle bærer i år, tjener et dobbelt formål, idet en del af de penge, der indkommer ved salget, går til flygtningehjælpen.

Har du ikke lyst til også at sende et til din spejderkammerat i udlandet? Jeg er sikker på, hun vil blive glad for det.

Husk, hvis du vil være værtinde for en udenlandsk gæst, skal du melde dig inden 15. marts til korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Red.

- ★ Jubilæumslotteriet fortsætter naturligvis til 31.
- ★ marts og ikke som meddelt i sidste blad
- ★ til 1. marts.

Danmark, og det er en lidt forsinket Thinkingday-hilsen til jer alle, men den er lige velment. Briitha

Også vi sender Briitha og hendes walisiske kammerater en velment og forsinket Thinkingday-hilsen, selv om vi måtte sluge den bitre pille om den manglende hjælpssomhed og høflighed, og krudtet vi ikke har. Vi har jo nok meget at lære i den retning.

Det kunne interessere mig at vide, om der er andre af bladets læsere, der har gjort lignende erfaringer, når de har besøgt spejdere i udlandet.

Red.

EN FLYGTNING *drog ud!*

Dette er et eventyr, og selv om begyndelsen er uhyre trist, så ender det godt, og det er da rart at vide på forhånd. Eventyr er til at få forstand af, og det er ingen skade til, yderligere illustrerer det flygtningeåret.

Den allerførste begyndelse går jeg let henover, den er fra 1944–45, da tusinder flygtede fra deres fædreland, nærmere betegnet Estland, Letland og Lithauen, for at undgå enten at blive myrdet eller deporteret. Mange, mange kom her til Danmark, og jeg havde den glæde at lede flygtningepigespejdere fra de 3 baltiske lande, indtil de lidt efter lidt forsvandt til andre verdensdele, og her begynder historien egentlig først rigtigt.

En Amagertrop inviterede en lille lettisk pigespejder med i korpslejren på „Rohden“. Mon der er nogen tilbage, der husker den lille Vija, der var med? Efter lejren, da der blev mulighed for at emigrere til U. S. A., forlod hun Danmark sammen med bedstemor, mor og lillebror, og så begyndte der et nyt liv for Vija. Jeg er så heldig at have fulgt hende gennem hendes mors fortælling. Hendes mor var her i landet fører for de lettiske spejdere, og hun får stadig hver måned vort blad, så hun kan følge med.

Vija var en flittig pige, og for hurtigt at komme til eventyrets gode slutning, så vil jeg for-

Baltiske flygtninge i Rohden-lejren

tælle, at jeg fik et julebrev fra hendes mor, hvori hun skriver, at Vija har sluttet sit studium til cand. pharm. For at være helt korrekt, citeres fra hendes mors brev: „Vija har nu sluttet sine studier på universitetet som den første, og fik guldmedalje, hun fik også to andre ærespræmier. Nu arbejder hun i en anden by på et hospitals-apotek. Hun har købt sig en bil, så hun kommer hjem, hver gang hun har fri.“

Er det ikke en dejlig slutning på en trist begyndelse?

Fromse

POSTBOX

Nu må I skynde jer, hvis I skal have en peninde at mødes med i korpslejrene!

Mexico vil gerne have en penneven i Danmark, og her ligger en tysk pigespejder på 16 år og venter. Der er også 11–12-årige spejdere fra Norge. Andre lande kan jeg altid skaffe, når man venter tålmodigt.

En patrulje fra Hålsingborg ønsker at træffe en dansk patrulje, helst fra Sjælland; den bliver der rift om, så I må skynde jer.

Fra USA er der en 14-årig, og fra England to på 14 år og en på 13 år.

En hollandsk patruljefører på 16 år ønsker en peninde fra Danmark, og der ligger også et brev fra en islandsk tropsfører, hvem skriver først efter det *Fromse*

To wallisere på 13 og 14 år vil gerne have danske pennevenner; de interesserer sig for ridning, svømning og atletik (de to sidste er spejdere, Britha har truffet). *Red.*

*„and build
a new
world with
our love!“*

HANE GAL OG INDBRUDSTYVE

*Dette er en historie fra Skotland om en lille fræk dværgthane og et par ikke mindre frække indbrudstyve.
(Hvordan går det for resten med jeres dyrehistorier?)*

Han var en lille sort bantam hane, frygtelig fræk og storsnudet, og så var han skotsk. Jeg tror aldrig, jeg har truffet nogen så hovski-snovski, bare den måde han bar sit hoved på, når han gik — og stemmen, kære, skarp og skinger, ja, det var altså det værste. Han var indbegrebet af indbildskhed, når han stod og så nedladende på sine to skikkelige koner, han kroede sig, plirrede med øjnene og gjorde forberedelser til den helt store selvglade „kykkeliky“.

Vi boede på en kostskole, jeg på første sal, han i eget hus sammen med sine koner, lige neden for mine vinduer. Uheldigvis brød han sig ikke om sit hjem, men tilbragte alle nætterne ude, siddende i et træ eller en busk i haven. Dette resulterede i, at han ved den første antydning til en svag lysstribe på himlen for op, rystede søvnen ud af øjnene og skreg sin morgenfriskhed ud for alle vinde. Når klokken var ca. 4,30, startede han og vrælede af sine lungers fulde kraft: „Cock-doodle-doo“ (jeg har fortalt, at han var skotsk, ikke?). Jeg vågnede rasende, så på uret og trak tæpperne op over hovedet, men gennem alle lagene trængte hans „Cock-doodle-doo“ kniv-

skarpt, vedvarende og ubarmhærtigt. Så stod jeg op og lukkede vinduet med et brag, der fik ham til at spjætte og med et lille, forskrækket gisp fare ind under buskene. Så var han stille lidt, jeg hoppede i seng igen og sov. En halv times tid efter var han der igen med sit „Cock-doodle-doo“, 2-3-4-5-6 gange, nu lød det, som om han stod lige neden under mit vindue. Jeg stod op, listede vinduet op og kiggede ud, jo, dér sad han ganske rigtigt på bænken og galede. Jeg fyldte mit tandglas med vand, var lydløst tilbage ved vinduet — der! Det ramte ham med et sjask i nakken, han gav et vræl fra sig og spurtede af sted, det bedste han havde lært. Jeg smilede skadefro og gik i seng igen, men nu var jeg blevet så vågen, at jeg ikke kunne sove, og det ærgrede mig usigeligt. — Lidt efter begyndte han igen.

Sådan startede han hver morgen sit spektakel, uanset vind og vejr, og om aftenen var han ikke til at drive ind i sit hus. Vi havde prøvet med list, men han var for dreven. Selv om vi dryssede korn lige uden for indgangen til huset, forstod han altid at sno sig uden om, når man ville have ham til at gå ind. Nej tak, ikke hos mig! Så

gik den vilde jagt i håb om at få tag i ham, men parken var stor, der var mange træer og buske. Til sidst sad han altid oppe på en gren og så ned på en, først med det ene, så med det andet gule, skinnende øje, mens man truede ad ham og fortalte alt, hvad man ville gøre ved ham, når han kom ned igen.

Næste morgen var han der igen, uimponeret spadserende frem og tilbage neden for mine vinduer, vrælende af fuld hals, vedholdende og gennemtrængende „Cock-doodle-doo“, mens jeg planlagde nye tricks for at lokke ham i baghold og ønskede, at ræven ville komme tilfældigt forbi.

Sådan gik nogle uger, men så skete der noget, der fik mig til at glemme alt om hanen (i hvert tilfælde på de tidspunkter, hvor den tav stille). En morgen, da køkkenpersonalet kom ned i køkkenet, var der umiskendelige spor af natlige gæster. Nogen havde haft et festmåltid dér og ikke ryddet op. Ved nærmere eftersyn viste det sig, at køkkendøren var brudt op, også lagerrummets lås var sprængt, og her havde vedkommende forsynet sig rigeligt med frugt og konserver. Der kom politi, og der blev udspurgt og taget

fingeraftryk, og dørene blev repareret og forsynet med nye, stærke låse.

Et par dage efter gentog begivenheden sig! Nu fik vi et par flotte, skotske politibetjente til at holde vagt. De sad skjult i et lille værelse nede bag køkkenet i håb om at nappe tyven på fersk gerning. Det lykkedes nu ikke, og vi fik ikke flere besøg den uge. Så tog politiet hjem og sov, og jeg fik igen tid til at tænke på hanen, som stadig forstyrrede min morgenfred, og jeg besluttede at gøre noget alvorligt ved fredsforstyrrelsen.

Så en nat vågnede jeg pludseligt ved en voldsom hundeglam og råben, jeg for op, tog noget tøj på og løb ned, tyvene havde været der igen! En af lærerinderne havde lige nået at se to mænd løbe ned gennem indkørslen og forsvinde i buskadset. Alt var i vildt oprør! Huset var igen blevet plyndret, denne gang havde tyvene vovet sig helt op i den ende af huset, hvor kontoret lå, i håb om at finde penge, men så var hunden begyndt at gø, og de havde lige snuppet en lille håndkuffert, som tilhørte en ung pige, der skulle rejse på ferie, og så var de stukket af. Nu gik der igen ilbud til politiet, hele historien om igen. Det begyndte at kede mig lidt, enten kunne man ikke sove for tyvene, eller også blev man vækket af hanen, nu kunne det være nok.

Om eftermiddagen gik jeg ud og hentede lidt korn i en kop og opsøgte ham. Da han så mig, kom han straks henrykt løbende! Jeg var lamslået, det rørte mig også lidt, men jeg besluttede at gøre mig hård. Jeg hældte

kornet ud i græsset nær ved muren, og han løb tillidsfuldt hen og begyndte at spise. Jeg nærmede mig lumskeligt og snigende. Jeg tror, han må have haft et øje et sted i nakken, for hver gang jeg var lige nær nok til at gribe i hans halepragt, spjættede han nervøst og trak sig et par skridt tilbage. Jeg forholdt mig rolig en tid — han var helt opslugt af sit måltid, nu skulle det være! Jeg krummede mig sammen, så sprang jeg på mit bytte! — Et vræl fra ham, et gisp af argrelse fra mig. Jeg stod bare med en lille fjer i hånden, han løb alt, hvad remmer og tøj kunne holde, og jeg stak efter ham, hele vejen langs skolebygningen, og det var langt. Så sprang han op på muren ind til gårdspladsen, sad et øjeblik og så på mig med sine gule øjne og et udtryk, som om han ville sige: „Falske slange!“ Så forsvandt han ned på den anden side og var i sikkerhed. —

Jeg sjokkede hele vejen udenom, gal i hovedet på mig selv og mit uheld, men mest på ham. Det var lige ved at være tetid. Jeg tænkte, at jeg vel hellere måtte se at komme ind. Jeg var kommet helt om til hovedindgangen, jeg havde allerede fået lukket den store, tunge dør op, så fik jeg pludselig øje på ham, han stod ikke tre meter fra mig! Som en kat sneg jeg mig bag om ham, han blev nervøs og begyndte at danse rundt på samme sted, pludselig for han med et lille, halvkvalt skrig ind gennem den åbne dør og lige ind i hallen! — Det blev en kort jagt derinde, i sin fortvivlelse prøvede

han først at komme ud, men døren slog jeg i med et brag efter mig, så forsøgte han at gemme sig i en niche, og til sidst, da alt var tabt, fløj han desperat lige i hovedet på mig, mens han slog med vingerne og brugte mund på det forfærdeligste. Jeg greb ham! Endelig havde jeg ham!

Jeg holdt ham fast ind til mig, glattede lidt på hans fjer, han var rolig nu, men hans lille hjerte slog så hurtigt. Han var meget varm at holde og så blank i den fine, sorte fjerdragt, han var jo en køn, lille fugl, og tapper havde han også været. Han så på mig. „Hvad vil du nu gøre ved mig?“ syntes han at spørge. „Jeg ved det ikke, lille du,“ jeg kom næsten til at holde af ham, jeg fik lyst til at klappe hans nakkefjer med en finger, så vendte han sig lynhurtigt og bed mig! „Din slyngel!“ I det samme bimlede det til te. Jeg måtte gøre noget. Jeg kunne jo ikke så godt tage dyret med ind til bordet, de andre ville sikkert ikke have syntes om det. Jeg gik over gården, ind gennem gartneriet, der også hørte til skolen, over i gartnerboligen. I den ene ende af huset var et lille vaskehus, et tørrerum og et badeværelse, dette sidste valgte jeg til min fanges foreløbige opholdssted. Jeg tændte lyset, satte ham ned på gulvet, så efter at vinduet var lukket, lagde en måtte over wc-kummen, for at han ikke skulle komme for skade at begå selvmord, så låsede jeg døren, tog nøglen i lommen og løb over til te.

Efter te havde jeg travlt med andre ting, vi havde husflid, og jeg havde otte drenge, jeg skulle hjælpe med at lave urtepotteskjulere af bast. Det var imidlertid blevet mørkt, og jeg tænkte, at nu var hønsene nok gået til sengs, så jeg kunne hente min fange og putte ham ind i hønsehuset og lukke af, så var der vel håb om, at han ikke vågnede op kl. 4 og begyndte at give hals, i hvert tilfælde kunne det vel ikke høres så meget der indefra, selv om han ikke skulle kunne dy sig. Måske kunne man også foreslå at flytte hønsehuset, det var ikke stort, det kunne gores ved fælles hjælp, og der var andre end mig, der var blevet forstyrret af den lille, nævise tyrann. Imidlertid fik jeg andre ting at gøre, og jeg tror jeg helt glemte det hele, indtil vi skulle spise aftensmad, så kom jeg pludselig i tanker om den lille fyr i varetægtsarresten, og jeg for ned for at finde lidt mad til ham. Jeg blev imidlertid standset på trappen af skolens næstkommanderende, der spurgte mig, om jeg havde nøglen til badeværelset i gartnerboligen! Det står mig ikke rigtig klart, hvorfor hun spurgte mig, da hun jo ikke anede, at jeg havde haft noget at gøre derovre, men det må jo have været en slags sjette sans. Jo, det havde jeg da. Hun var meget vred. „Hele personalet er i vildt oprør!“ sagde hun. En af pigerne havde opdaget, at der var lys i badeværelset, og da hun fandt døren låst og nøglen væk, havde hun kaldt på et par andre, og nu var de alle samlede derovre for at passe på, at de tyve og røvere, som de antog holdt sig skjult derinde, ikke skulle slippe ud. „Jeg skulle lige til at ringe til politiet,“ sluttede hun, „hvad er det, der foregår derovre?“ Jeg mumlede en slags forklaring, der jo lød lidt tåbelig, og så styrtede jeg over for at afværge flere komplikationer.

Der stod 7 kvinder i vaskeriet, bevæbnet med kæppe, koste, øser og tomme mælkeflasker. De var hvidgrå i ansigterne af ophidselse. „Der er nogen derinde,“ hviskede de, „vi kan høre det bevæger sig!“ Jeg tog nøglen

frem, og sagde kækt: „Nu skal jeg vise jer forbryderen!“ Jeg gik hen og låsede døren op. De fulgte mig med stive blikke og holdt fastere om kostene, øsen og mælkeflaskerne. Jeg gik ind. Hanen sad i vaskekummen og plirrede med øjnene. Han lod sig beredvilligt tage op. Jeg bar ham ud i triumf. „Her er misdæderen!“ sagde jeg friskt og ventede, at man skulle synes, det var overdådig morsomt. De så sygt på mig. Her troede de, at de modigt stod og vogtede på en storforbryder, og nu havde de gjort sig til grin. Der er sådan set ikke noget at sige til, at de blev flintrende gale. Pludselig brød der et uvejr af skældsord ud over mit syndige hoved, og da de ikke rigtig kunne finde på andet at bebrejde mig, skældte de mig ud for dyremishandling under skærpede omstændigheder og forfulgte mig ud gennem gartneriet, stadig bevæbnede. Jeg opgav at forsvare mig, jeg havde også hænderne fulde, og den lille sorte hane trykkede sig forskræmt ind til mig, mens jeg løb af sted med den.

Da vi begge var i sikkerhed på den anden side muren, satte vi os på bænken for at puste, min sorte ven og jeg. Vi var begge enige om, at mennesker i almindelighed var nogle sære snegle, og vi bedyrede hinanden, at vi altid ville være venner og fremtidig ikke ville forfølge hinanden på denne uværdige måde. Så sagde vi pænt godnat. Jeg stoppede ham ind i sit hus til sine koner, lukkede omhygge-

ligt og gik op til mig selv. Jeg havde ikke lyst til at gå ned til aftenbordet den aften.

Den næste morgen vågnede jeg ikke ved hanegal, — men længe før. Hele huset var på benene, og da jeg lidt ængstelig kiggede gennem en sprække ind i køkkenet, sad to store politifolk og drak kaffe sammen med en fem-seks stykker af personalet. De lo meget, og det havde de grund til. For det første havde de nemlig pågrebet de to tyveknægte, for det andet havde de lige fået historien om hanen, som sad i badeværelset og agerede storforbryder.

Jeg listede ubemærket op i seng, lettet over, at man var kommet så vidt, at man kunne se den komiske side af sagen.

Om hanen holdt ord, nej, den holdt såmænd hverken ord eller mund, men det gjorde jeg til gengæld. Der blev ikke talt mere om den historie, og galeriet vænnede jeg mig til efterhånden.

Kat

Hvordan går det med vandrersokkerne og de andre uldne sokker — er de efterhånden ved at blive stive og hårde af for ivrig og energisk vask? Det er ikke nødvendigt at vaske dem i sæbe hver gang, de har været i brug; væn dig til efter hver gangs brug at skylle dem i lunkent saltvand (1 spiseskefuld køkkensalt til 2 liter vand), og skyl dem efter i rent, lunkent vand. Engang imellem skal de så vaskes med sæbevand; men det må også kun være lunkent vand.

Fra min boghylde ...

Brita Tornell: Inga begynder livet.

Inga er en 14-årig stockholmsk skolepige. Vi følger hende i hendes hverdag med alle dens problemer i hjemmet og i skolen. Hun har et fint forhold til kammeraterne, selv om hun tit bliver irriteret på bedste-veninden Gudrun, der er en helt anden type end hun selv, mere udadvendt og ikke så lidt forfængelig. Vi hører også om hendes første forelskelse i en af klassekammeraterne, den jødiske flygtningedreng Heinz. Denne vågnende kærlighed får imidlertid en tragisk afslutning.

Bogen er meget varmt og levende fortalt, og man får et godt og ægte billede af Inga og hendes kammerater.

G. B. A.

Spejderjuls konkurrence

Der var mange rigtige løsninger på „Noddeknækkeren“'s opgaver i år og de heldige vindere har for længst fået tilsendt deres præmier. Her ser I, hvordan lodtrækningen foregik.

BEDSTE SALG AF „SPEJDERJUL“

1. Lyngby trop blev bedste trop med 10,6 pr. spejder, præmie — gavekort 20 kr.

„Tomahawken“, Skagen, blev bedste patrulje med 23,7 pr. spejder, præmie — gavekort 15 kr.

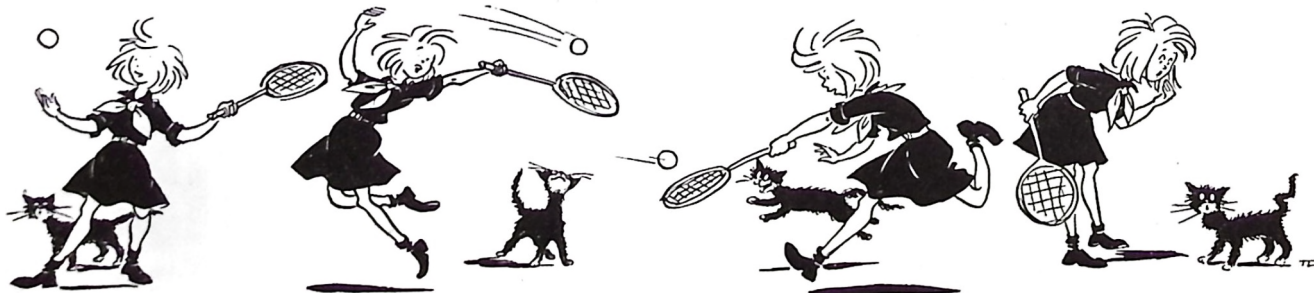
„Egern“, 1. Lyngby, blev næstbedste patrulje med 23 pr. spejder, præmie — gavekort 15 kr.

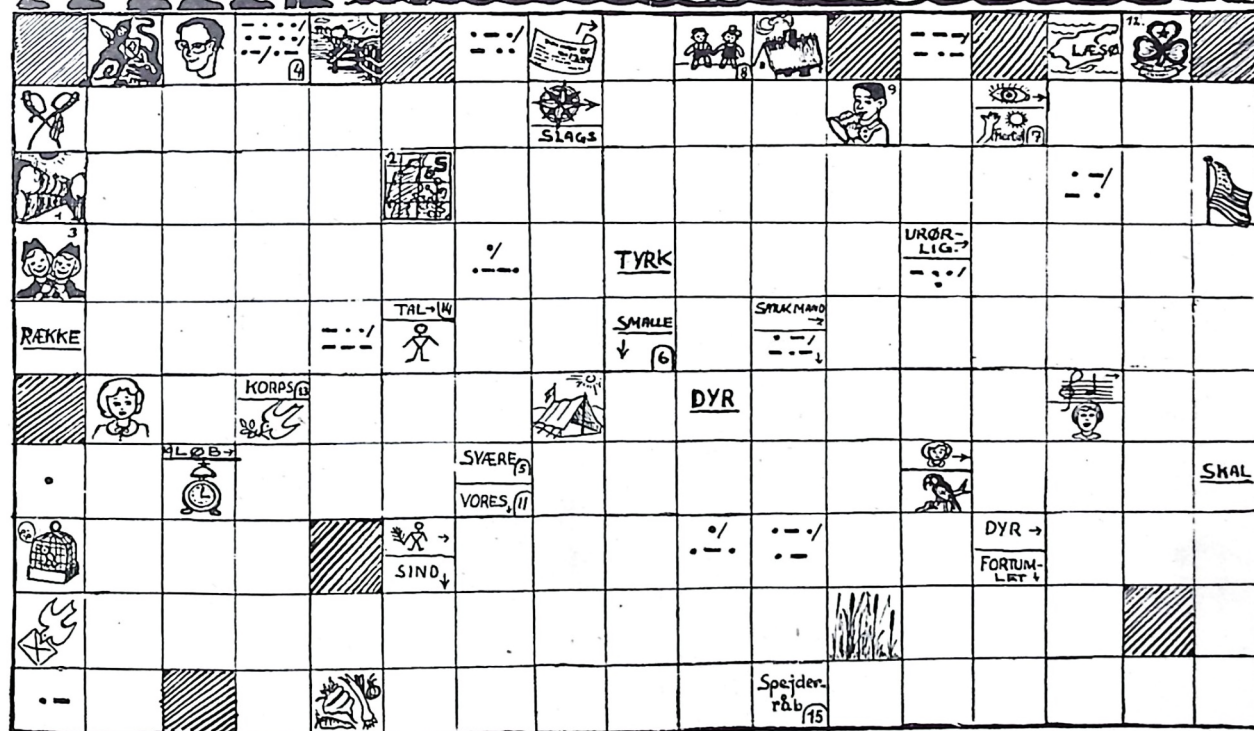
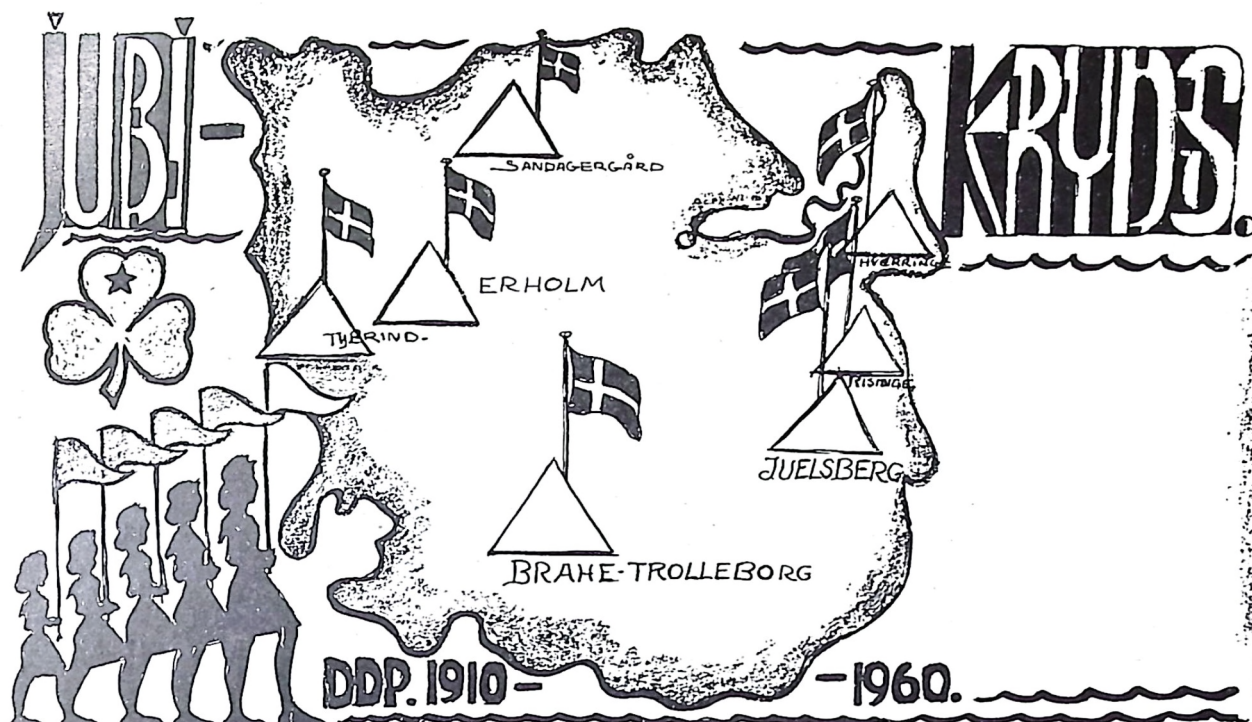
Mette S. Hansen, Skagen, bedste spejder — hun har solgt 83 eksemplarer — gavekort 25 kr.

Gavekortene er tilsendt de flinke sælgere.

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

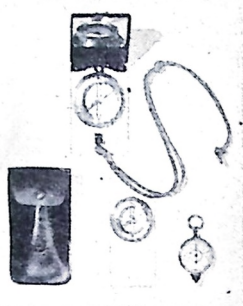
TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!

Jubi-Kryds. Hvem finder Jubi-verset? Ordene i verset er angivet ved et nummer, så de kommer i rækkefølge. Løsninger sendes til redaktøren senest søndag den 20. marts 1960. — 1. præmie 10 kr., 2. præmie 5 kr.

Forårstid – Orienteringstid

Vandrer tasker

- Bæltetaske, velegnet til blåmejser 5,25
Tværsæk, grå sejldug med eet stort rum...9,75

Kompas

- forniklet „urkompass“ 3,00
Silvakompas m. lineal og drejeligt kompasshus
Type 5 10,00
Type 3 vædskefyldt 17,75
Type 1 vædskefyldt 33,75
Type 8 vædskefyldt m. lup 45,25
Type 15 vædskefyldt m. spejl 53,50

Etui til kompas

- til type 5 3,60
til type 3 3,85
til type 1 og 8 4,30
til type 15 4,70

Kortmåler

- med etui 8,75

Korttasker

- m. læderkanter, celluloid på begge sider
skulderrem 9,50
m. læderbagside og -rem, oksehud 13,25
Læder med 2 rum 24,00

Til konfirmationen:

Telegrammer

- med spejdermotiv i 2 farver eller med spejderløftet i kløver,
med indlæg 1,00
uden indlæg 0,75

- Tværsæk, grå sejldug med eet stort rum og udvendig kortrude 13,25
Tværsæk, grå med blå kanter, 2 rum, det ene med lynlås 14,75
Tværsæk, korpsets model, grå med lyse kanter, 2 rum med lynlås 17,25
Tværsæk, korpsets model, grå med cromgarvede kanter 19,25
Tværsæk, grå, blå eller lys khaki, med 3 rum, de to med lynlås 24,25

Vær i god tid med forberedelserne til jubilæumslejrene

- Alt dit spejderudstyr bør være mærket med divisionsnummer eller navn:
Divisionsnummer på hvid bund, rød eller blå skrift, indtil 2 bogstaver og 3 tal pr. gros 6,50
for hvert ekstra bogstav eller tal 0,65
Navn på hvid bund, rød eller blå skrift pr. gros 10,50
Navn og adresse, 9 dus. på hvid bund og 3 dus. på grå bund, rød eller blå skrift, pr. gros kr. 13,75 for indtil 35 bogstaver pr. gros kr. 0,30 for hvert efterfølgende bogstav
Leveringstid 8–14 dage.

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9–17,30, fredag 9–19, lørdag 9–14

REDAKTION: Ansvarshavende: Fru Annesofie Hermann. Redaktør: Frk. Ruth Estrup, Strandvejen 48 B, Hellerup.

POSTBOX: Fru Ellen From Petersen, Gillesager 130, Hvidovre.

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1960 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpsetkontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer (gerne i frimærker).

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 1. 3. 1960